

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2017 r. we W.

sprawy z odwołania **R. Z.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 14 listopada 2015 r. znak: (...). (...)

w sprawie **R. Z.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. oddała odwołanie;

II. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata R. M. mieszczącej się w we W. ul. (...) kwotę 360 zł plus 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu;

III. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. Z., wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 14 listopada 2015 r., zgodnie z którym utrzymano w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W., w którym odmówiono wnioskodawcy wydania ponownie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z uwagi na brak podstaw do uznania, że nastąpiła zmiana stanu zdrowia w ten sposób, że istnieje podstawa do zaliczenia go do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności. W uzasadnieniu decyzji, strona pozwana wskazała, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń z dnia 12.06.2014 r wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Postanowieniem Sądu z dnia 15 lutego 2016 r. ustanowiono dla wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu.

Pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy w piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2016 r. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu strony pozwanej błędne ustalenie, że nie wystąpiła u wnioskodawcy pogorszenie stanu zdrowia, a tym samym brak było podstaw do zmiany dotychczasowego orzeczenia, wskazując, że wnioskodawca powinien zostać zaliczony do znacznego i trwałego stopnia niepełnosprawności na stałe. Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że stan zdrowia skarżącego zmienił się w sposób istotny, przede wszystkim w zakresie występowania częstszych niż wcześniej ataków padaczkowych jak i pojawiających się różnych okoliczności bólowych w szczególności dotyczących odcinka szyjnego kręgosłupa jak i biodra lewego. Wnioskodawca podkreślił, że w jego ocenie, przeprowadzone przez lekarzy

orzeczników badanie było nierzetelne i nie uwzględnia aktualnego stanu jego zdrowia, jak i nie wzięto pod uwagę faktu, że obecnie wymaga on zapewnienia stałej opieki.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o oddalenie odwołania wnioskodawcy, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji, który nie stwierdził, aby nastąpiła taka zmiana w stanie zdrowia wnioskodawcy, aby była podstawa do wydania nowego orzeczenia o zaliczeniu wnioskodawcy do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. Z. urodził się w dniu (...)

W orzeczeniu z dnia 18 maja 2013 r., strona pozwana nie zaliczyła wnioskodawcy do stopnia niepełnosprawności.

Wnioskodawca odwołał się od w/w orzeczenia strony pozwanej.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone orzeczenie strony pozwanej i zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności od 1 lutego 2013 r. na stałe, symbol niepełnosprawności 02-P, 06-E, 05-R.4.

Wnioskodawca wnioskiem z dnia 22 maja 2015 r. wniósł o ponowne wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z uwagi na zmianę stanu zdrowia.

Powiatowy Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W. w dniu 23 września 2015 r. wydał orzeczenie, w którym odmówił wydania orzeczenia stopniu niepełnosprawności z uwagi na fakt, że nie stwierdzono zmian w stanie zdrowia wnioskodawcy, które uzasadniałyby wydanie nowego orzeczenia.

W dniu 15 października 2015 r. wnioskodawca złożył odwołanie od powyższego orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania i poddaniu badaniom lekarskim, Wojewódzki Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z dnia 14 listopada 2015 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Dowód: akta orzecznicze wnioskodawcy (załącznik).

U wnioskodawcy rozpoznano organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, wyjściowo osobowość dysocjalna, przebyty uraz głowy, padaczka alkoholowa i pourazowa w wywiadzie, uzależnienie od leków z grupy (...).

Z powodu w/w schorzeń wnioskodawca nie może zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, lecz wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim na stałe.

Wnioskodawca od młodości ujawnia głębokie zaburzenia osobowości o obrazie osobowości dysocjalnej. Wnioskodawca w przeszłości doznał urazu głowy w czasie wypadku samochodowego, od tego czasu ma padaczkę pourazową. Wnioskodawca cierpi również na alkoholowe podłoże padaczki, wnioskodawca przyjmuje leki przeciwpadaczkowe w tym leki z grupy BDZ - jest uzależniony od leków z tej grupy. Wnioskodawca korzysta od kilkunastu lat z leczenia psychiatrycznego z uwagi na wzmoczoną pobudliwość. Przyjmuje zlecony lek uspokajający, od wielu lat ten sam, bez konieczności korekty leczenia. Wnioskodawca od kilku lat jest na wolności po wieloletnim pobycie w zakładzie karnym. Nie stwierdzono u wnioskodawcy psychozy, widoczne są natomiast zaburzenia osobowości i zachowania na podłożu organicznego uszkodzenia OUN - podłoże wieloczynnikowe organicznego uszkodzenia OUN.

Dowody: opinia zespołu biegłych lekarzy psychologa i psychiatry k. 35-36

U wnioskodawcy stwierdzono, że jest budowy prawidłowej, wzrost 167cm, waga 80 kg. Czaszka średnio wymiarowa, bez patologicznych zniekształceń. Objawy oponowe ujemne. Romberg ujemny. Nerwy czaszkowe unerwiają symetrycznie. Bez zaburzeń mowy. Wada wymowy - nieco jąka się, oczopląs nieobecny. W zakresie kończyn i tułowia, poza podawanym osłabieniem czucia powierzchniowego na zewnętrznej powierzchni lewej kończyny dolnej oraz praktycznym zniesieniem odruchów kolanowych i skokowych, bez zmian organicznych i ubytkowych. Nie stwierdza się neurologicznych zaników mięśniowych, niedowładów, innej asymetrii odruchów, obecności objawów patologicznych, niezdolności i innych zaburzeń czucia. Objawy korzeniowe-dodatni objaw Laseque/a po lewej przy 60- 65 stopniach. Kręgosłup prosty o spłyconej lordozie lędźwiowej. Napięcie mięśni przykręgosłupowych wzmożone w odcinku lędźwiowym. Ruchomość kręgosłupa szyjnego pełna, ruchy bolesne w końcowej fazie. Ruchy biodra lewego bolesne. Staże na palcach i piętach, przysiad wykonuje nie pełny-wstaje z podparciem. Chód o kuli łokciowej z utykaniem na lewą kończynę dolną.

U wnioskodawcy rozpoznano padaczkę pod postacią napadów uogólnionych, organiczne zaburzenia zachowania i osobowości, uzależnienie od leków z grupy BDZ, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z dyskopatią L3-S1 i objawową rwą kulszową lewostronną, zmiany zwyrodnieniowe lewego stawów biodrowych, zespół bólowy biodra lewego, przebyte urazy głowy w wywiadzie.

Wnioskodawca nie może zostać zakwalifikowany z w/w schorzeń do lekkiego stopnia na stałe, zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych od 1 lutego 2013 r. symbol 06-E.

Wnioskodawca od wielu lat leczony jest z powodu padaczki. Aktualnie pobiera 2 leki przeciwdrgawkowe w niewielkich dawkach (Amizepin 2x 200mg i Cloinazepam 2x 2mg) . Napady padaczkowe występują rzadko 1-2 x w miesiącu. Stwierdza się miernie nasilone objawy korzeniowe lewostronne oraz objawy ubytkowe pod postacią podawanego korzeniowego zaburzenia czucia na lewej kończynie dolnej oraz praktycznego zniesienia odruchów kolanowych i skokowych. Obserwuje się wyraźny naddatek czynnościowy.

Dowody: opinia biegłego lekarza urologa k. 52-54

Dokumentacja medyczna wnioskodawcy

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca żądał wydania ponownie orzeczenia przez stronę pozwaną uznając, że doszło do zmiany stanu zdrowia uzasadniającej wydanie ponownie orzeczenia i zaliczeniu wnioskodawcy do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 12, poz. 721 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

W myśl art. 4 ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Art. 4 ust. 2 ustawy stanowi, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art.4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zatem zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych psychologa i psychiatry, a także neurologa, zgodnie z wnioskami pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy, na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca może być zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu art.4 ust. 2 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jeżeli tak to od kiedy, jaki jest symbol tego stopnia niepełnosprawności, czy naruszenie sprawności organizmu jest trwale czy okresowe i na jaki czas oraz czy zasadne jest orzeczenie (...) z dnia 14 listopada 2015 r ?

Powołani w sprawie biegli sądowi stwierdzili szereg chorób, tj. m. in. organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, wyjściowo osobowość dysocjalna, przebyty uraz głowy, uzależnienie od leków z grupy BDZ padaczkę pod postacią napadów uogólnionych, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z dyskopatią L3-S1 i objawową rwą kulszową lewostronną, zmiany zwyrodnieniowe lewego stawów biodrowych, zespół bólowy biodra lewego, przebyte urazy głowy w wywiadzie.

Każdy z biegłych swoich specjalności stwierdził, iż stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie uzasadnia przyjęcia iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu wyższym niż lekki.

W ocenie wszystkich biegłych orzeczenie strony pozwanej odzwierciedla stan rzeczywisty i jest zgodne z obowiązującymi przepisami i w związku z tym należy uznać za zasadne orzeczenie (...) z dnia 14 listopada 2015 r.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach (...) i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, w szczególności że wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu.

Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinią, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych konkretnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawcy. Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego wnioskodawca został poddany badaniom przeprowadzonym przez zespoły lekarskie, które także wykluczyły potrzebę zaliczenia go do znacznego stopnia niepełnosprawności. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłych. Również dokumentacja medyczna przedłożona przez wnioskodawcę nie dawała podstaw do zmiany zajętego w tym zakresie stanowiska.

Podkreślenia wymaga to, iż subiektywne odczucia wnioskodawcy co do stanu jego zdrowia, nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłych sądowych i nie mogą stanowić podstaw do zmiany decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., albowiem Sąd orzeka na podstawie całościowego materiału dowodowego a w szczególności dokumentacji medycznej.

W niniejszej sprawie, pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy nie wniósł zastrzeżeń ani do opinii biegłych sądowych psychologa i psychiatry, ani też do opinii biegłego sądowego neurologa, którzy w sposób wyczerpujący odpowiadając na pytania zawarte w tezie dowodowej wskazali, że zaskarżone orzeczenie strony pozwanej jest całkowicie zasadne. Profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy nie podniósł żadnych zastrzeżeń, nie zakwestionował wniosków z opinii, a także nie wniósł o uzupełnienie opinii w żaden sposób.

Co więcej, na rozprawie w dniu 23 stycznia 2017 r. profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy wyraźnie oświadczył, że nie składa wniosków dowodowych, nie złożył żadnych zastrzeżeń.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998). Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76 wraz z glosą aprobującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204). (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r. I ACa 286/14 LEX nr 1511625)

Z powyższych względów Sąd nie widział potrzeby uzupełniania opinii biegłych, a tym bardziej – zlecenia sporządzania opinii kolejnemu biegłemu. Stanowisko to jest zgodne z utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego linią orzeczniczą. I tak w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 kpc. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 kpc Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

W wyroku z dnia 21 listopada 1974 r. (sygn. II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108) Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywająca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Jeszcze raz podkreślenia wymaga, że w niniejszym postępowaniu wnioskodawca był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zatem spoczywał na profesjonalnym pełnomocniku szczególny obowiązek zarówno inicjatywy dowodowej, jak również Sąd miał prawo oczekiwać od pełnomocnika wnioskodawcy wyższych standardów działania w procesie, niż od strony, która nie ma odpowiedniego przygotowania do prowadzenia spraw sądowych.

Podkreślenia wymaga również fakt, że przedmiotem postępowania sądowego jest ocena zasadności i prawidłowości decyzji (...) z dnia 14 listopada 2015 r., a więc oceny stanu zdrowia wnioskodawcy w dacie orzekania przez organ rentowy, a zatem w przypadku, jeśli dojdzie do pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy będzie miał on podstawę do wszczęcia kolejnego postępowania przed organem orzekającym o niepełnosprawności w trybie §15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności.

Mając powyższe na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawcy i dolegliwości jakich doznaje nie naruszają sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie innego niż lekki stopień niepełnosprawności Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Orzeczenie jak w pkt II sentencji wyroku Sąd oparł o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1804), tj. par. 9 ust 2 tego rozporządzenia, zgodnie z którym stawka obowiązująca w dacie wniesienia odwołania wynosiła kwotę 360 zł.

Orzeczenie o kosztach postępowania w pkt III wyroku Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.).